

BORSSZEM JANKÓ

MACSKÓ KÉTSÉGE.

— Ennek a két jágernek menjek-e neki előbb, vagy ezt a két kutyát rázzam-é le a nyakamról?

Az olcsó győzelem.

KRIVOSCSIÁT legyőztük, — fejünk köríti dics;
 Rodics bujjék a sutba, éljen Jovannovics!
 Ez Knezlác-féle csorbát kardunkon nem hagyott,
 Győzött — s győzelme ára — csak 25 halott.

Búsan lógatja orrát Skobeleff, Aksakoff;
 Krivoscsiába' csattant, s nekik szolgált a pof.
 A sok szép muszka rübel hiába omla ott, —
 Kevés azért cserébe a 25 halott.

Vicsorg nagy semlegesén a hősi czrnagorc:
 »Biz' ez rövid kravall volt« — szól s arczatolja morcz.
 »Néhány birkát az ember alig, hogy lophatott,
 S megcsonkítatlan alszik a 25 halott!«

A szélbal is csalódva duzzog s magába száll:
 »Bezzeg, lefőzte minket az Icsvics generál;
 Mi vártuk, hogyan lö majd ezernyi nagy bakot
 S lám — mily szépen csinálta: csak — 25 halott!«

S Jovannovicsra büszkék a legfelsőbb helyen,
 Kabátja át sem látszik a sok érdemjelen.
 »Hivem, te az aczéled vitézül forgatod,
 S kiméled katonámat, — csak 25 halott!«

Derék tábornok, kit most mindenki megdicsér,
 Győzelmed ára nem nagy, de még annyit sem ér;
 A lázadásnak lángját százszor elolthatod —
 Főléled az, nem úgy, mint a 25 halott.

De hogyha majd a muszkát vitézül megvered:
 Hulljon el százezer bár a huszonöt helyett!
 Krivoscsiába' rend lesz; s meglásd, hogy akkor ott
 Elég lesz 25 bot, — s nem 25 halott.

Jovannovich hadjáratának kritikája.

— Értekezés. —

Irta báró Rodich.

HIÁBA üvölt diadalt a hirverő sodrony, minden
 szakember csak a legnagyobb szomorúsággal
 értesülhet a krivoscsiai u. n. »győzelemről«.
 Diadálnak ugyan diadal, de háborúnak nem háború.
 Én nem kívánnék ilyen diadalt, ilyen háborút. Jovan-
 novich a legélesebb szemrehányásokra érdemes, hogy
 eltért attól a hadviselési modortól, melyet én 1869-ben
 megalapítottam és mely nevemet a történet lapjain meg
 fogja örökíteni.

Az én haditudományom alapelvei:

1. Minél több katonát feláldozni, hogy aztán
2. a békét pénzen vásároljuk meg.

Uj, korszakalkotó elvek! Moltke szégyellettében
 nem tudta hová legyen, mikor az én fényes hadviselési
 rendszeremmel a világot megleptem.

Jovannovich nem fogta fel tudományomat s egé-
 szen ellenkezően járt el:

1. Minél kevesebb áldozattal (összes veszteség 25
 ember!)

2. megverte az ellenséget.

Szálanomra méltó hadvezérlés!

Mi is az egész háboru, ha a hadvezér nem visz
 százezreket a mészárszékre? Gyerekjáték! Mi alapítja
 meg a nagy hadvezér hírét? — ha nem azon százezrek, kik
 az ő tudományának köszönhetik a hős halált. Xerxes,
 nagy Sándor, Tamerlán, Napoleon, Skobeleff tudtak-é
 győzni 25 embernyi veszteséggel? S kérdem, mire való
 a nagy hadseregek tartása, ha vértelen háborukat aka-
 runk folytatni? Hiába hízaljuk béke idejében, ha hábo-
 ruban le se merjük tettetni. Mi értelme van így a vér-
 adónak?

De legfőbb és legnyomósabb ok az, hogy ez a
 hadviselés nem felel meg a háboru céljának. Én így
 definálok e fogalmat: »Háború azon kedvező alkalom,
 amikor a hintermannok a vordermannok szerencsés eleste
 következtében touron kívül avanszérozhatnak.«

Nos hát! hogy avanszérozzon a hintermann, ha
 semmiféle vordermann nem ejtetik el? Alig hiszem,
 hogy vitéz hadseregünk ezt a hadviselési systemát helye-
 selje. Legalább a hintermannok részéről elismerésben
 bizonyára nem fog részesülni.

Amily hibát Jovannovich az első pontnak mellő-
 zésével elkövetett, ép olyat hibázott a második pont
 figyelembe nem vételével. Jó hadvezér nem veri meg
 az ellenfét, hanem megvásárolja tőle a békét.

Már nagy Sándor is azt tartotta, hogy amely
 bástyát egy hadsereg meg nem mászhat, azt megmássza
 egy arannyal megrakott számár. Montecucoli szerint a
 háborúhoz pénz, pénz és pénz kell, ami világosan mutatja,
 hogy nagy Sándor és Montecucoli is pénzen vásárolták
 meg a békét.

Ne mondja senki, hogy ezt a vasárnapi vadász
 szokta cselekedni, mikor elejtendő nyulát a vadkeres-
 kedésben megvásárolja. Nem, ó nem! A hadvezérnek
 nem szabad egyoldalunak lennie; hadvezérsége mellett
 legyen nemzetgazda is. Ha mint hadvezér katonáinak
 életét nem kiméli: mint nemzetgazda kimélje a meghó-
 ditandókat, nem csak hogy a munkáskéz el ne pusztul-
 jon, de kivált azért, hogy elesett katonái helyébe a meg-
 vásárolt legyőzöttekből ujonczokat rekrutálhasson. Mint
 nemzetgazdának érdekében kell lennie azonkívül, hogy
 az uj alattvalók közt pénzforgalom keletkezhesék, mert
 ahol nagy a pénzforgalom, ott gazdaság is van és sokkal
 jobb: gazdag, mint szegény alattvalókkal birni.

Ilyen hadvezér voltam én.

Az én hadjáratom Krivoscsiat gazdaggá tette s
 ha rendszeremet folytatják, ha minden krivoscsianért illő
 penzióval látnak el, tán föl sem lázadtak volna.

Jovannovics: az én kezem nem tesz fejedre babért!

ŠUTTYOMBERKI DÁRIUS

a helyhezet signaturájáról.

Haza minden előtt!

Csak hun — garizál a német!
Koncessziókat ad, hogy koncessziókat kapjon.
Az osztrák államvasut fele áron viszi a honatyusokat.
Még többet is tesz.

Megigérte, hogy az új budabécsi vasut igazgató tanácsát tele rakja kormányparti képviselőkkel.

Nemcsak jobbpárti, hanem jobbpárti vasut lesz.

En is kapok állást. Elfogadom. Hiszen a politika az exisztencia tudománya.

A jegy olcsó, az idő szép ...

— Pakolj Pista!

Táviratok a harezteről.

Ragusa, márczius 18. (A »Borsszem Jankó« saját tudósítójától.) Szajkó ur, a »Honfyy Lap« tudósítója, eltűnt. Hír szerint tegnap egyik kollegájától egy forintot kért kölcsön és azóta nem látták többé.

Ubli bene, ibli patria amplificata.

Belgrádból.

— A »Bpesti Hirlap« nyomán. —

Délelőtt 11 óra 25 perc és 32 másodpercet ütött a zsebóráim, midőn a szerb Cavourhoz beléptem.

Bérruhás szolgáltnak semmi nyoma. Felöltömet tehát — magyar hazafisággal fenntartásával — magam akasztottam szegre.

A rácz Bismarck igen kegyesen fogadott. Felállt és megölelt, miközben azon megjegyzést tettem, hogy az odeur de Slivovicza és

az Eau de mille porcs ó Excellenciája kedvencz parfümjei.

Elővettem jegyző-könyvem, ó meghajta magát és odatartja kezét. Könyvecskémet nyilván pénztárczána nézte.

Erre megkezdődött a társalgás.

En. Miképen vélekedik Excellenciád Szerbia jelenlegi helyzetéről?

Ó. Szegény hazám! Mily szerencsétlen, hogy nem én vagyok a minisztere!

En. Mennyiben érinti Szerbiát Bontoux bukása?
Ó. A legnagyobb mértékben. A mostani miniszterek ügytelensége a szerb Piémontot majdnem a Mont de Piété-re vitte.

En. Mit tart a szerb nemzet jövőjéről?

Ó. Hogy övé a jövő, mert a cyrill is methodikusan halad benne.

En. Miképen vélekedik Exciád Tisza Kálmánról?

Ó. Mindennapi ember! Századunknak egyáltalán csak három nagy embere van: én és még kettő, kiknek nevét elfelejtettem.

En. Miképen gondolkozik Magyarország felől?

Ó. A legnagyobb rokonérzettel. Különösen vonzodom a Bánság- és Bácskához.

A dunamelléki Talleyrand szerbül beszélt, mely nyelvet tökéletesen birja. — Az utóbbi szavak után fölémelkedett és a bal tenyerét elem nyujtá. Midőn a jobb kezének mutató újjával rajzolt bele karikát, azt hittem, hogy a nagy szerbiai császárságot arrondirozza benne. De elfelejtettem, hogy közel vagyok már a Kelethez s hogy virágnyelven beszélnek velem. Megértettem.

Jelentékeny borraivalót csusztattam a Dusán császárnak kikerekített birodalmába.

*

Márczius 14.

Ma délelőtt 11 órakor a királyné fogadta a »Budapesti Hirlapot«. Gyönyörű sárga pongyolában találtam, fején brüszeli csipkével díszített magyar fejkötőt viselt.

— Örvendek, hogy felkeresett, — mondá leereszkedő nyájassággal a bájos Natalie — már rég óta élvezettel olvasom dívatleveleit, melyeket Almaviva név alatt szokott lapjában közölni. Bámulom, hogy a szoknyaszat terén mekkora jártasságot tanusít.

— Ó kérem felség, jegyzém meg szerénykedve ...

— En járattam egy ideig a »Berliner Bazárt« — folytatá a királyné — de most nem fizettem elő, mert meggyőződtem, hogy azok a berliniek az ön dívatleveleit fordítják le.

A »Berliner Bazár« után a »Haris Bazár« és a sugáruti »Temesváry Bazárra« tértünk át. Itt azonban érdekes beszélgetésünk fonala megszakadt, mert egy udvarhölgy a fodrásznét jelentette be. Tüzes szemű csinos szerb menyecske. Megtudtam a lakását. Holnap ezt is fölkeresem és mint a nemzeti párt vezérférfiával, ezzel is összeköttetésbe óhajtók lépni.

*

Márczius 15.

Ma szerencsém volt Risztics urnál ebédelhetni. A szerb nemzeti ételek: kiszelica csorba és a savanyu bab, főlségesen izlettek. Ebéd alatt Risztics ur szidta a jelenlegi kormányt és vörös bort ivott hozzá. A fekete kávénál Risztics ur nem a leghizelgőbb módon nyilatkozott Ausztriáról. Meglepetve hallottam továbbá tőle, milyen kicsinylőleg beszélt ó Bismarck és Gambetta urakról. Risztics ur Miletics Szvetozár urat különösen pedig Szerb Gyurka urat sokkal nagyobb államférfiaknak tartja. Holnap kevesebbet.

*

Felsőházi reform.

— Mutatvány báró Szevenyeghy Marius röpiratából. —

SIZONYOS, hogy a felsőházat reformálni kell a kor-szellem miatt. Nem bánom, csak okosan csináljuk. Ha már plebejusokat beeresztünk, úgy esz-közöljük, hogy a ház jellege meg ne változzék és mennyire lehet magunk közt maradassunk. A született törvényhozók és főpapok benn maradnak, ez természetes; de kós-tolónak hadd jöjjen be némely polgári elem is.

Ugymint:

1. A »Verseny- és vadászap« szerkesztője.
2. A korona tiz tagot nevez ki azon polgáriak sorából, akik legalább négyszer futtattak.
3. Egy zsidó is bevétetik, aki azonban köteles, valahányszor az ülésbe jön, mindig eau de Cologneban megfürdeni, hogy azon illó olajos gömb-növények illatát ne érezzük rajta, melyeket ősei elfogyasztottak.
4. Hogy a nazarénusok felekezete se legyen képviseltetés nélkül, pápájuk megtétetik felsőházi portásnak.

5. A tudományok képviseltetésére tiz tag nevez-tetik ki oly polgáriak közül, akik hitelesen bebizonyít-hatják, hogy a mamájuknak valamely felsőházi tag udvarolt.

De ezek a polgáriak kiváló tisztelettel tartoznak a született törvényhozók iránt viseltetni. Csak a hátulsó lepcsőn járhatnak föl s csak a hátsó padokban ülhetnek. És hallgatni tartoznak, azzal mutatván ki megillető-désüket a megtiszteltetés miatt, mely érte őket, midőn boldogságukban elnémulnak.

Azt hiszem, körülbelül így lehetne meg csinálni a felsőházat.

Egészen modern volna — tisztán érdekképvisélet alapján állna.

Ily modern felsőház mellett alsóház csakugyan fölöslegesnek is látszhatik.

Tehát töröljük is el.

Hogyan szidta ki a császár Skobelevet.

— Saját gacsinaival szemfülesünktől. —

A DÉLBE fogadta a császár Skobelevet. Csak ketten voltak egyedül és így mindent láttam-hallottam. A látottakat lefotografiztam, a hallottakat letelefonálva itt küldöm meg.

Epen delet harangoztak, úgy hogy Skobelevék a lélekharangra kellett gondolnia; de annyira el volt fogulva, hogy e gondolatának nem tudott kifejezést adni.

Az ajtónállók kitértek előle, mintha érintése halál volna. Meghajoltak előtte, hogy szeme közé ne kelljen nézniök, és gyorsan kinyitották az ajtót, nehogy baljós keze a császár kilincset érinthesse.

Mihelyt belépett a tábornok, elébe sietett a császár. Megragadta felségsértő jobbát és oly erősen megszorította, mintha hazaáruló ujjait össze akarná morzsolni. Aztán mindkét karjával magához szorította, de mégsem

volt képes agyonnyomni, a mit dühében nyilván tenni szándékozott. Így küzdöttek másfél perczig, mellet mellnek vetve. Skobelev csak passiv ellentállásra szorított. Végre a császár látva, hogy sajátkezűleg megfojtani nem bírja, elbocsátotta.

»Hozott isten!« így szólt, a tábornokot tegezve, megvetése jelül. »Igen örülök hogy megint látlak.« Evvel azt fejezte ki, hogy a szeme jó állapotának örül a császár. »Nos, szépen fölkaavartad Európát!« folytatá nevetve (kinevette a tábornokot) és úgy a vállára ütött, hogy Skobelev majd megbicsaklott a keze alatt. »Te kópé!« szidalmazá aztán, »te muszka te orosz! te panszláv!« Aztán elkezdett fenyegetőzni: »No várj, megteszlek generalissimusnak! Számkivetlek Szent Pétervárba és degradállak alkirályvá! Kancsukat kapsz — aranyból, gyémánt büttyökkel! No várj csak, ütletet is kapsz; lovaggá ütlek. Térdelj le!« Skobelev ijedten borult térdre, a császár dühében kardot rántott és úgy állon suhintotta vele, hogy a tábornok rögtön lovaggá szülve kelt föl. »Te báró, te!« szidá tovább a császár, »te gróf! te herczeg!« És Skobelev, bátorságát veszítve, minden ellentmondás nélkül rögtön herczeggé változott.

De még evvel sem érte be a bösz császár. Selyem zsinórra ítélte szó nélkül és, egyéb zsinór hiányában, saját nyakáról lekerítette a szent András nagykeresztjének szalagját s e hurkot saját szertüleg áldozata nyakába vetette. Ha Skobelev hirtelen meg az nem hajol, vége is van legott; e mozdulat mentette meg életét.

»Ma nem mész haza ebédre!« förmedt rá a császár, e gyerekbüntetéssel is meg kívánván aláznai a bűnöst. Csengetett s egy perc múlva jelelték, hogy tálalva van. A császár karonfogta Skobelevet, nehogy megugorhassék, és az ebédlőbe hurcolta. Asztalhoz ültek és Skobelevnek ennie kellett. A császár szörnyen kínálta. A tábornok rögtön belátta, hogy meg akarja pukkasztani. Aztán pezsgővel itatta, — őt, ki csak vizet iszik. Nyilván alkoholmérgezést is próbált rajta. De a tábornoknak vas az egészsége; ennyi halálnak hősiesen szeme közé nézett és nem halt meg.

Midőn a császár ezt látta, roppant haragra gyúlt, melyet azonban ügyesen elfojtva, nyájasan mondá: »Most eredj, fiam!« (Eltiltotta színe elől.) »Eredj, a hova tetszik.« (A legnagyobb közöny jele.) »Az én tábornokom többé nem vagy!«

Skobelev elhülve távozott s az ajtó előtt az első szárnysegéd rögtön kézbesíté neki tábornoki degradációját — tábornagygyá való kinevezés alakjában.

Harczterti tudósítók sorsa.

— Förmédevényke. —

Az a czudar zoldateszka! Lázadó bosnyákokat nem tud fogni, hát tudósítónkat fogta el. Két hét óta tudósítónk nem ad életjelet, pedig eddig majdnem minden nap pénzt kért tőlünk. Most nem mozgatja a fülét sem, e szerint bizonyos, hogy levágta valamelyik bosnyák. Az sem valószínűtlen, hogy Jovannovich granicsár hadvezér fogta el. Felhívjuk vidéki elvtársainkat, hogy barátunk ügyében népgyülekeket tartsanak!

HARCZTÉRI TUDÓSÍTÁS. Éjszaka.

— Hát, erre amarra hősi fülmetélők, megvaytlok? Fűzéték össze s addig is dutyiba vetük!

Reggel.

— Rettenő és szégyenletes tévedés! Nem is krivocsianus kecsketolvajok, hanem csak halli tudósítók Pju dájkszel!

Diák ismeretek téra.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Rendezősködtem a márczius 15-iki szabadságünnepen és megint hasznát láttam annak a jó vén kozáktempónak, hogy ilyen sátoros alkalommal a balekre bizza az ember o d a l e n n p r e s e l n i a népséget, úri maga meg valamelyik ablakba plántálódik, természetesen felvállszalagozva valamely nagy lányu familiába, aztán magyarázza nagyban a miniszteri tanácsosi mamának, hogy hát tulajdonkép csak azért vesz részt szerény maga az ilyes rebellis machinációban, mert erőszakkal nyomták bele a bizottságba. Csak azért nem dikciózik ott lenn az

esztrádán, mert ma nincsen diszponálva: hozzá bökketi még azt is, hogy az ünnepi ódát az ő csekélyisége csinálta — álnév alatt. Bámulatában nyitva marad a mama vendégfogas, meg a kis lány pipipiros szája, ami nb. teletömetik holmi Kuglerbörbe bujtatott, a Klein krájlzer Esztikéjétől hozomra vett czukkedliivel. A komédia facitja legalább is négy invitáció, ami 15-én túl tudvalevőleg nem kutya.

Kerestetik

az orosz koronázási ünnepek megtartása végett, bizonytalan időre, egyes urnak a számára egy légmentesen elzárt ünneplési terem egy bomba mentes pinczében — legszívesebben fűtött vasúti vonat közvetlen közelében. Leveleket sub: »Szeretet és Bizalom« e lap kiadóhivatalába kérünk intézni.

Ismeretlen Munkácsi képek.

Paletta előtt volt a pala.

A nagy Mihály egyszer bizony csak kis Miska volt. De az óriási tehetség már benne szunnyadott akkor is a világhírű művészen, mikor még éveinek száma 6-nál több nem igen volt s mikor a munkácsi normális iskola első osztályát járva, palatábláján első festői kísérleteit tette. Összeköttetéseinknek s szorgos kutatásunknak sikerült a híres művésznek legifjabbkori műveit nagy áldozatokkal megszerezni. Itt veszi tehát a t. cz. műértő közönség a kis Miska első palatáblájának roncsait, s az azokon leledző szárnypróbalgatókat.

I. ábra.

Ime, egy egyenes vonal. Minő vakmerő s új felfogás! Tökéletesen szakít az eddigi iskolák merev pedantériájával s utat tör a vonal szabadságának.

II. ábra.

Egy házikó a pusztában. Úgy látszik, a forrongó erő még nincs tisztában önmagával. A tájkép-művész küzd az alakfestővel. Mert a ház végében álló szoknyás és cilinderes alak, amint karját kitarja, ép oly figyelemre méltó, mint a hangulatot keltő, elandalító távlat.

III. ábra.

Óriási haladás. Már Misi, — ki még ekkor csak a kis bötüket ismervén, nevét is kicsinnyel írja — egész jelenetet füst. A munkácsi sakter kutya által üldöztetik, egy vásott fiu (őnarckarcz) örömjongása közt. Némelyek szerint már tanulmány a »Kr. P. előtt« képek zsidó részéhez.

IV. ábra.

E bájos rajzocsa czime lehetne: »A sétatéren«. Karonfogva egy ur s egy hölgy. A nap erősen süt, a hölgy

ernyőjével óvja arczbőrét, az ur bodor füstöt ereget szivarjából. Jobbról egy lombos fa, melynek tetejében a daloló madár képviseli az örökszép, költői elemet. Az itt nyilatkozó keresetlenség és elegancia már hatalmas csirája annak, mely Munkácsynknak Párisban annyira kedvelt, apró »intérierjein«
elömlik.

V. ábra.

Misi a professzor előtt. Misi valami csinyért fenytékben részesül a professzor urtól, kit a lánglelkű piktor, valószínűleg a gyűlölet benyomása alatt, igen nagyfűlűnek pingált. Hátterben kárörvendő kollégák.

VI. ábra.

Magyar huszár. Kardjáról csepeg a vér, mögötte a levágott törökfej hull le véresen. A hazafias tendencia kissé a matejkoismus felé látszik hajlítani a művészt, de azért nem alterálja a felfogás önállóságát, az erélyt s világhósságot.

VII. ábra.

Quodlibet. Voltaképen: Quod licet. Merjen ily összefüggéstelen modorban hevenyészni bármely hazai művésztünk, s el fogják ítélni. De hát: quod licet Jovi — nem szabad, de nem is sikerül a többinek. E töredékben a nagy átváltozás, mely Munkácsynk lelkében történt, előre veti ragyogó árnyékát. Egyfelől a magyar genre, mely a miltonismus lombikjában tisztábbra szűrődve, a lengyelzsidó apában és fiában mutat rá a későbbi irányra, mely a »Krisztus«
alakjaiban hirdeti a mester nagy voltát.

Börzeviczy W. M. élczei.

— Olvastam Prével urnak, a párisi »Figaro« egyik szerkesztőjének porcelánnal való megkoronáztatását. Eszembe jutott, hogy az Institut, a mely az ő nagy Szótárában a C betűt szerkeszti, éppen a »Chassepot«-ig jutott el. (Szwedeutig und doppelduftend!)

— Azok a művészek ott a Sugáruton annyit veszekednek, hogy kedvem volna elnevezni őket honvéd egyletnek. (Scharf! Was?)

— Makart, a test főpiktora, Bernát Sárát toltette be n festi. Természetes. Mert hogy is festené a testét, mikor nincs? (Söhr mager, aber oben darum götungen!)

— A Krivoscsjára már is 20 millió kell. Azér kért a kormány először is 8 milliót, mintegy intésül: Gib's a ch t — damit Ihr noch 12 Millionen geben solt! (Feuer!)

OKULJ MAGYARI!

(= A katolikus kérvények. =)

(P. Napló márcz. 12.)

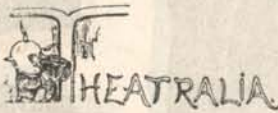
Rossival és Gőndöcs különösen kiemelték, hogy nem mint kath. papok s nem elszigetelt hitfelekezeti szempontból szólnak. Gőndöcs apát hangoztatá, hogy ő a legteljesebb lelkiismereti szabadság barátja s midőn azt ajánlja, hogy vegyes házasságoknál a szülőkre bizassék annak meghatározása, hogy mely vallásban neveltesse-nek a gyermekek, olyasmit ajánl, mi egyaránt minden hitfelekezetnek javára valhatik.

(P. Lloyd márczius 12.)

Die zweite (t. i. Überraschung) bestand in einer lebhaft geführten Kulturkampf-Debatte, die mittelbar durch die Petition einiger katholischer Dechanten veranlasst wurde. Zwei streitbare Mitglieder der Kirche: Rossival und Gőndöcs waren es, die im Namen der Religionsfreiheit und des Friedens der Familie gegen der §. 53 eiferten und um Abhilfe baten.

(M. Állam márcz. 12.)

Hát ilyen katolikusokat küldtek a t. házba a haza katolikusainak milliói. Ugy kell nekik! Még papjaik közül is, kiket a képviselő-házba választottak, vannak pusztán érdekhajhászó egyház-áru-lók!

„Olette”. Rádalom (hosszu i-vel). Helvey játéka: 20 kihívás, 670 zsebbevaló. Nagy diadalom. Végül rádalom (rövid i-vel): trombitáló orrok kívánják Laura 21-ik megjelenését.

Mr. Sardou, az ön utolsó sikere: könnyű volt.

Csillag Terka ragyog. Hát hogy lehetne másképp? Hisz nemesak noblesse oblige, de a név is.

Halmi olyan szeretetreméltó Béchamel, hogy a kor különbség daczára is azt kívánók, venné el Bérangéret. Nekem legalább jobban tetszenék férjnek, mint az, akit Sardou szánt az aranyos kis lánynak: Perea justitia, nisi poetica!

Jaj, milyen asszonyka is lesz abból a Miliből!

„A szelldáziák”. Olyan rossz darab, hogy boszankodni, seregestül szalad bele a közönség.

Pálmái Ilka takaros jogász-gyerek. Milyen talentumos kis jószág! Persze hogy legnagyobb talentuma a csinosága. De hisz Judic és Garnier asszonyok is nagyon azok. Mégis szükségesnek tartják kidolgozni a szerepöket.

A „Borsszem Jankó” saját külön jogonczaí Ilka számára kiállítottak egy disz-oklevelet. Ime a másolatja:

Disz-oklevél.

Mi alólírottak, öregeink jóvoltából bpesti valóságos és nem balek jogászyerekek, Pálmái Ilka asszony ő bájosságát ezenel fölveszük kompániánkba disztogul. A Wittwinditschben, Szidonban, Malonyáiban és Garamiban asztalunk fején mától fogva mindég fönn lesz tartva neki egy szép hely. A czállkeltner, ismételt fölszólításainknak engedve, a piccolo-kapuczinertől egészen a knike-

bájnig korlátlan hitelt nyit a számára. Külön disz-dákó és disz-blatt áll a rendelkezésére. Indoka ezen elhatározásunknak az, hogy ő Cseresnyés Alfréd szerepében bebizonyította, miszerint jogásztompóinknak és szellemünknek tökéletesen birtokában van s így kompániánkba beválik s annak kiváló diszére fog szolgálni.

Kelt Bpest, 1882. márczius.

Bukovay Absentius s. k.
Stáger Bandi s. k.
Dákó Pista s. k.

Bukovay csak egy hibát talált Pálmaiban, illetőleg Cseresnyés Alfréd maszkiában. A darabot márczius 10-én adták először, s Cseresnyés mégis óralánczcal jelent meg. Ez anachronismus!

Solymosi kupletjeihez szolgáltatunk még egy csomót:

Jovanovics — kucseber.

Jovanovics parancsnok,
A kucseber narancsnok.

Himzőleány — Szász Károly.

Himzőleány varr hímét,
Szász Károly drukkot rimet.

Schulverein — Bismarck.

A Schulverein csap lármát,
De házza Bismarck jármát.

Birka — delegáció.

A birkát sokat nyirják,
Delegációt egybe hívják.

Krisztus festője — Souppé.

Souppétól van Boccaccio,
Krisztust festé Muncaccio.

A „Milimári”-ra nézve kívánjuk, hogy ne legyen „kőrösi lány.”

Istóczynak csak igaza van; a „Semíták” mindentűt előretolakodnak, ahol nyereségre van kilátás.

Apró hírek.

> **Körösy Sándor** ellen, ki a kormánytól azt kívánja, hogy a meg nem született gyermekeket is számon tartsa, hir szerint gyerekségi keresetet indítanak.

* **Baleset.** A Skobelev szája ismét meglódult, s szóvágtatása közben Ausztria-Magyarországot leteperte, Németországnak tátongó fenyegetést ütött az oldalába s köröskörül a legnagyobb mérvű henczegést okozta. Legrosszabbul járt Oroszország, mely védtelenül áll oltalmazójával szemben.

+ **Nézi** a hajós kapitány a Dunát s így sohajt fel: >Mennyire esik! Csak esnék már!<

(.) **Hm!** monologizál magában a mi ipar-grófunk, ez a Munkácsy hát még nálamnál is hiresebb!

Tönödések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

Alvasok, hoid Montenegro behívja az üvé rezervistákat. Ez a behívás úgy lázlik kihívás okorja lenni.

Hoid a mienk katenák vannak emelkedett hangolatba, az nem csoda, mikar fűlmásztak olejan magas hegyekre. És hoid krivoszciánerek vonnok levert hangolatba, azon rajta se nem fogja sádkalkozni mogát senki snem.

Tonálom naidon eczerő, hoid a világ úgy reszketi, mikar üszehivnak a delegacziónt. Aztat nem bánunk mink, hoidha csok a delegacziónt mobilizálnak: hanem féltjünk azokat a miliónokat, amit szinten mobilizálják.

Vad tolán még a miliónokat se féltjünk úgy mint azokat a százezerket?

Márczius 15-ike Márcziusnak közepe, honem a régi lelkesedésnek a vége.

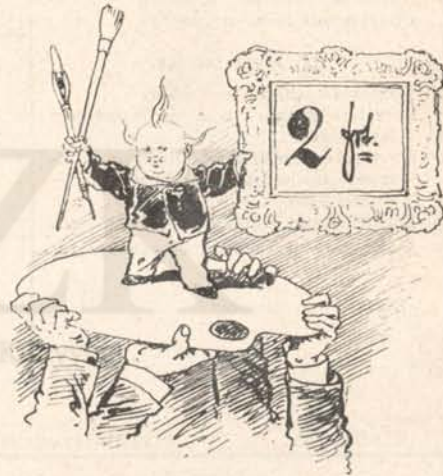
SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Vrms. A »B. J.« kérvénybizottságának adtuk át. — **L. B.** Amint látja, jó hasznát vettük. — **L. A.** Bár csonkítatlan van most elöttünk, még sem értjük. A másikat már inkább. Elmés, de veszedelmes. — **St.** Gyönyörű rajz, de ficsart értelem. Még a hét folytán megy a csomó. — **M. L.** Most nem sikerült úgy mint a multkor. — **Diaconus.** Ismét került bennök nehány ügyes. — **Tripulis.** A szeleiek vasuti állomás dícsőségére vergődvén, ezt lakomával ülik meg az ottani zsidók s **K. A.** conspergator maximust kizárják a dáridóból csupán azért

mert keresztény? Hát tehet ő róla? Mekkora lett volna a clamantes, ha megfordítva, a compossoratus rendez banketet s abba nem hívja meg a zsidóság művelt részét! Ilyesmi persze a fölvilágosodott Szélén elő nem fordulhat. — **Kiltsz.** Keveseket érdekelne. — **Tab.** Oda való munkának elég jó rajzok. — **Dmtr.** Nem váltak be. — **Zehrs.** Különbekelet mutathatnánk. — **X.** Igaz a beszéd, de nem mulatságos. — „**Szélházi**“. A képecskét megtartjuk a jövő évi naptár számára. A másakra nézve: mi húzzuk az ön hajóját? — **S. B. S. Kóbi Lev** = Skobelev? Szörnyű! — **R. I.** Azért, hogy egy emberséges borbély huszárt pingáltat a boltja fölé czégernek, lemarad a tramwayról (mert azt hiszi, hogy a konduktor majd beszél a vendéglőbe) s aztán, hogy 3-ad osztályu jeggyel betéved a 2-od osztályu váróterembe, azzal szabadkozik, hogy hiszen komfortáblin jött: ez egy sem olyan dolog, amelyért érdemes volna félrevern a haragot. — **H. L.** Apróságok kincses bányája. Rendre közöljük. Mióta szemüveget szerezünk, több élvezettel is olvassuk. Az a bizonyos szám végkép elfogyott. Még a szerkesztőségi példányunk is elszármazott. De rajta leszünk mégis, hogy szerezzünk. — *Több kéziratról a jövő számban.*

Kedvelt Haza!

Én is tartok elébed egy mű-remeket. Ismered bár, de mégis hétről-hétre uj s ép azért kedves előttd.

Nem is állok több szóval az utadba. Hiszen értesz.

Az 1882. év ápril 1-vel uj előfizetést nyitunk a „*Borsszem Jankó*“-ra.

A „BORSSZEM JANKÓ“ előfizetési ára:

Negyedévre 2 frt.
Félévre 4 frt.

Az előfizetés mentől előbbi megújítását kérjük, hogy a szétküldésben késedelem ne álljon be.

A „Borsszem Jankó“ kiadó-hivatala
Barátok-tere, »Athenaeum«-épület.

Felelős szerkesztő: **CSICSERI BORS.**

ELSŐ MAGYAR ÁLTALÁNOS B

I. TŰZ-, SZÁLLITMÁNY.

KIADÁSOK.

Huszonnegyedik évi zárszámla 1881. január 1-től december 31-ig.

BEVÉTELEK.

	frt	kr.	frt	kr.		frt	kr.
I. Tűzbiztosítás.				1880. évi nyeresmény-számla : maradvány			
Kifizetett károk a viszontbiztosított rész levonása után	1,521,609	07			I. Tűzbiztosítás.		
Függőben maradt károk tartaléka	131,649	85			Az 1880. évről áthozott készpénz díjtartalék a viszontbiztosított rész levonásával és minden megterhelés nélkül	1,268,212	12
Szerzési költségek a viszontbiztosított rész utáni bevétel levonásával	315,616	04			519,632.257 frt 19 kr. kötött biztosítások után és az osztrák üzlet átengedéséből, valamint a folyó évben lejárt díjrészekből befolyt díjak	4,659,929.77	
A tűzbiztosítási üzletet terhelő igazgatási költségek és adó	352,060	59			levonva : törlesztett díjak	240,664.19.	
Behajtható követelések leírása	8,386	40			viszontbiztosítási díjak	817,841.74.	
A következő évek készpénz-díjtartaléka a viszontbiztosított rész levonása és az osztrák üzletre eső díjtartaléknak átruházása után, minden megterhelés nélkül	1,800,740	31	4,130,062	26	lejárt visszbiztosítási díjrészek	308,710.30.	1,367,216.23
II. Szállítmánybiztosítás.				Az 1880. évben fennmaradt tartalék függőben volt károkért			
Kifizetett károk a viszontbiztosított rész levonásával	48,526	79			II. Szállítványbiztosítás.		
Függőben maradt károk tartaléka	30,058	57			Az 1880. évről áthozott díjtartalék	30,550	10
Szerzési költségek	21,488	20			32,226,592 frt 24 kr. kötött biztosítások utáni díjak	223,148.88	
A szállítvány-biztosítási üzletet terhelő igazgatási költségek	13,838	87			levonva : törlesztett díjak 7,900.98.		
A következő évek díjtartaléka a viszontbiztosított rész levonásával	21,772	85	135,685	28	viszontbiztosítási díjak	128,156.48.	136,057.46
III. Jégbiztosítás.				Az 1880. évben fennmaradt tartalék függőben volt károkért			
Viszontbiztosítások és törlések	835,808	74			III. Jégbiztosítás.		
Kifizetett károk a viszontbiztosított rész levonásával	510,396	67			63,774,208 frt 71 kr. kötött biztosítások utáni díjak	1,399,357	01
Szerzési és igazgatási költségek a viszontbiztosítások utáni bevételek levonása után	187,654	94	1,536,771	50	IV. Egyéb bevételek.		
Behajthatatlan követelések leírása	2,911	15	44,882	78	Beváltott szelvények után, valamint egyéb kamatok és bevételek	226,231	80
A társasági tartaléktőkének kamata					Társasági házak tiszta jövedelme	86,958	79
1881. évi nyeresmény			712,967	38			
			6,560,369	20			

II. E L E T B I Z

KIADÁSOK.

Tizenkilencedik évi zárszámla 1881. január 1-től december 31-ig.

BEVÉTELEK.

	frt	kr.	frt	kr.		frt	kr.
Törlesztett kötvények díja	103,552	59			A múlt évből áthozott díjtartalék		7.31
Visszaváltott kötvényekért	85,675	57			Befolyt díjak: ez évben kiállított kötvények után	271,297	50
Halálesetek után megtérített összeg	323,955	—			az előbbi években kiállított kötvények után	1,543,163	81
Lejárt kiházasítási tőkékért	297,023	55			a biztosított tőke emelésére fordított nyeresmények	14,352	16
Kiházasítási biztosításoknál haláleset következtében díjvisszatérítés	57,905	74			Mult évi függőben volt károk tartaléka		1,830
Függőben levő károk tartaléka	129,977	45			Illetékek		430
Évjáradékokért	9,828	76			Kamatjövedelem		
Viszontbiztosítási díjak	32,339	61	1,379,814	20			
Bélyegekért	22,600	51					
Irodai bér, postadíjak, nyomtatványok stb. Tiszti fizetések	56,518	88	7,828,550	90			
Jövedelmi adóért ez évi nyeresmény után. Orvosi díjakért	39,292	17	402,845	10			
Szerzési és díjbehajtási költségek	16,818	16					
Behajthatatlan követelések leírása	166,906	45					
Díjtartalék ez év végén	18,281	37	9,611,210	20			
1881. évi nyeresmény							

Budapest, 1881. december hó 31-én.

Pecz Vilmos,
életbiztosítási osztályfőnök.

Budapest, 1882. február hó 27-én.

Fuchs Rudolf,

Hajós József,

Ormody Vilmos,
igazgató.

A fenti zárszámlákat és mérlegeket megvizsgálván, azokat a törvényben szabottak szerinti és segédkönyvekben

A FELÜGYELŐ
Rudnyánszky Ferencz.
Tornyai Sándor